

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. H.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016, č. j. KUZL-18632/2016, sp. zn. KUSP-66287/2015/DOP/Ků

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 18. 9. 2015, č. j. MMZL 129323/2015, sp. zn. MMZL-102878/2014-OOSA-4774/14-PS-PR, Magistrát města Zlína shledal, že žalobce se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), tím, že jako provozovatel

osobního motorového vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 11. 6. 2014, v 18:50 hodin, ve Zlíně, na ulici Březnická, ve směru jízdy na centrum města, výjezd pruh č. 1, překročil nezjištěný řidič uvedeného vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Městská policie Zlín kamerovým systémem zn. CAMEA naměřila průměrnou rychlost jízdy 75 km/h, při zvážení možné odchylky měřícího zařízení minimálně 72 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak řidič překročil nejméně o 22 km/h. Tímto jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Toto porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích zjištěné automatizovaným prostředkem vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 citovaného zákona. Porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu (*výrok I.*). Za spáchání uvedeného správního deliktu magistrát dle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč (*výrok II.*), a dále povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč (*výrok III.*).

2. K odvolání žalobce žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil výrok II. rozhodnutí magistrátu tak, že pokuta byla uložena dle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu; ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě namítl, že magistrát zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče – pachatele přestupku. Žalobce přitom magistrátu totožnost řidiče sdělil. Magistrát šetřením zjistil, že označený řidič v mezidobí zemřel, načež věc odložil. Řidič vozidla se tedy k předmětné věci již nemohl vyjádřit, magistrát však měl předvolat žalobce k podání vysvětlení a označení dalších důkazů, neměl rezignovat na zjišťování pachatele jen proto, že oznámený řidič zemřel. Správní delikt provozovatele vozidla je subsidiární, primárně má být potrestán samotný přestupce.
4. Pokud pak magistrát dospěl k závěru, že žalobce uvedl totožnost řidiče nepravdivě, měl vést proti žalobci řízení o správním deliktu dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) téhož zákona.
5. Skutečnost, že označení osoby řidiče nebylo akceptováno, žalobce (v rozporu se svým legitimním očekáváním) seznal až z příkazu, kterým magistrát zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. V době zahájení řízení o deliktu provozovatele vozidla žalobce již nemohl předložit další důkazy na podporu svého tvrzení, dříve by tak ovšem učinit mohl. Byl tak sankcionován za pasivitu správního orgánu, jenž jej nepředvolal k podání vysvětlení před zahájením řízení o deliktu provozovatele vozidla.
6. Magistrát odložil věc týkající se přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, správně však měla být odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, neboť pachatel přestupku v mezidobí zemřel. Správní orgán tudíž neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť to je dáno pouze tehdy, je-li šetření přestupku odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.

7. Správní delikt provozovatele vozidla je promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání předmětného správního deliktu. Ten musí vykazovat znaky přestupku. Po uplynutí jednoleté lhůty však tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. V této souvislosti lze odkázat na metodiku Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5, dle níž správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než jeden rok. Žalobce s ohledem na citovanou metodiku legitimně očekával, že žalovaný řízení o správním deliktu zastaví. Napadené rozhodnutí tak bylo překvapivé. Žalovaný přitom odkázal na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu. V rozhodném znění, tedy ve znění účinném do 6. 11. 2014, ovšem prekluzivní lhůta pro fyzické osoby jako provozovatele vozidla nebyla stanovena. I z judikatury vyplývá, že všechny správní delikty spáchané do 6. 11. 2014 jsou promlčeny uplynutím jednoleté prekluzivní lhůty od jejich spáchání.
8. Ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Uvedeno bylo pouze „*ve Zlíně, na ulici Březnická*“, přičemž citovaná ulice je dlouhá zhruba 2,6 km a nejvyšší povolená rychlost se dle jednotlivých úseků ulice liší, v některých úsecích je nejvyšší povolená rychlost 70 km/h. Magistrát tak byl povinen jasně specifikovat, kde konkrétně se měl řidič přestupku dopustit, např. udáním čísla popisného blízké budovy. Nerozhodné by přitom bylo, kdyby toto místo bylo seznatelné z fotografií založených ve spise. Bylo nezbytné jasně určit, v jakém místě bylo vozidlo změřeno. Kdyby se tak totiž stalo v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 70 km/h, nedopouštěl by se řidič přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, nýbrž dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona. Za takový přestupek se ale ukládá podstatně nižší sankce. Výrok je nesrozumitelný, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí, jak plyne i z judikatury.
9. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je navíc v rozporu s Ústavou. Citované ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Jde o nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Provozovatel vozidla nemůže učinit více, než poučit řidiče o povinnosti dodržovat dopravní předpisy. Nicméně držitel řidičského oprávnění musel absolvovat autoškolu a povinnou závěrečnou zkoušku, provozovatel vozidla se tak může legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla dochází k porušení několika základních práv. Jako vhodné se jeví uvést podobnost odpovědnosti držitele zbraně; tento je oprávněn svěřit ji jen osobě s příslušným oprávněním, stejně jako provozovatel vozidla může vozidlo svěřit pouze osobě s řidičským oprávněním. Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by tak držitel zbraně odpovídal za trestný čin proti životu a zdraví spáchaný osobou, již byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je absurdní a ústavně nekonformní. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu se zásadou presumpce neviny, neboť shledává provozovatele vozidla automaticky vinným. Aplikací tohoto ustanovení bylo zasaženo do žalobcových práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.
10. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí magistrátu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nebylo jeho povinností opětovně předvolat žalobce k podání vysvětlení a předložení dalších důkazů, neboť žalobce tak mohl učinit již v reakci na výzvu provozovateli vozidla. Tvzení, že řidičem vozidla byl M. H., bylo ryze účelové. Je absolutně neuvěřitelné, že by tato osoba řídila nejen po Zlínském kraji vozidla různých provozovatelů (ačkoliv nebyla držitelem řidičského oprávnění), s nimiž by soustavně páchala dopravní přestupky, přičemž zástupcem provozovatelů by pokaždé byla společnost FLEET Control, s. r. o. Provozovatelé vozidla dovolávající se některého zemřelého řidiče nikdy žádným způsobem nedoložili, že by vozidlo skutečně mohla tato osoba řídit, což samo o sobě toto tvrzení znevěrohodňuje. Z fotografií je navíc zřejmé, že vozidlo řídil podstatně mladší muž než údajný řidič M. H.. Podmínky pro odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích splněny byly. Žalobcem navrhovaný postup při odložení věci nebyl namístě, pouhé tvrzení žalobce, navíc zcela nevěrohodné, nepostačuje k důvodnému podezření, že M. H. byl skutečným řidičem vozidla. Uvedení jména této osoby navíc zapadá do běžného obstrukčního postupu společnosti FLEET Control, s. r. o., což prokazují jiná rozhodnutí žalovaného. Pro postup dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu nebyl sebemenší důvod, nebylo prokázáno, že by žalobce svěřil vozidlo jiné osobě, natož pak, že neznal údaje o její totožnosti. To, že správní orgány neakceptovaly označení zemřelého řidiče (zneužívaného společností FLEET Control, s. r. o.), nemohlo být překvapivé, neboť tak nečiní nikdy.
12. Ohledně promlčení správního deliktu lze odkázat na judikaturu, dle níž do nabytí účinnosti zákona č. 230/2014 Sb. bylo nutno na zánik odpovědnosti za předmětný správní delikt analogicky aplikovat jednoroční lhůtu danou zákonem o přestupcích. Nová právní úprava toto změnila, již běžící jednoroční lhůta se prodloužila.
13. Nelze souhlasit s tím, že by místo spáchání skutku nebylo ve výroku rozhodnutí dostatečně popsáno. Měřicí zařízení je na ulici Březnická ve Zlíně umístěno trvale na sloupech u pozemní komunikace, jedná se tak o odlišnou situaci, než je měření mobilním radarem. Na dané ulici je pouze jeden úsek, v němž je pomocí automatizovaných technických prostředků používaných bez obsluhy sledována rychlost projíždějících vozidel. V úseku s maximální povolenou rychlostí jízdy 70 km/h žádné takové zařízení není.
14. Žalovanému nepřísluší vyjadřovat se k ústavní konformitě správního deliktu provozovatele vozidla, rozpor s ústavními předpisy může vyslovit pouze Ústavní soud. Žalovaný však nepředpokládá, že by Ústavní soud ustanovení upravující tento správní delikt zrušil pro rozpor s ústavním pořádkem České republiky.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

16. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí magistrátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Mezi stranami není sporu o tom, že dne 11. 6. 2014 v 18:50 hodin, ve Zlíně, v ulici Březnická ve směru do centra bylo měřicím zařízením Camea, automatizovaným technickým prostředkem používaným bez

obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, zachyceno vozidlo s registrační značkou X s naměřenou rychlostí jízdy 75 km/h (při zohlednění možné odchylky byla tato rychlost minimálně 72 km/h), přičemž provozovatelem vozidla byl dle karty vozidla právě žalobce.

18. Jak vyplývá ze dvou přiložených fotografií z měřicího zařízení, a také z oznámení správního deliktu ze strany městské policie adresovaného magistrátu, předmětné vozidlo mělo být zachyceno v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí jízdy 50 km/h. Řidič vozidla se tak měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu – překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více.
19. O těchto skutečnostech byl žalobce zpraven *Výzvou provozovateli vozidla k uhrazení určené částky*, kterou osobně převzal dne 10. 7. 2014. Součástí výzvy bylo poučení o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Toho žalobce využil a prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEET Control, s. r. o., magistrátu sdělil, že „v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan M. H., nar. X, L. 21, S.“.
20. Poté, co magistrát zjistil, že M. H. dne X zemřel (bez platného řidičského oprávnění), odložil přestupkovou věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a posléze vydal příkaz, jímž shledal žalobce coby provozovatele vozidla vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu uložil pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal včasný odpor, magistrát proto příkaz zrušil a pokračoval ve správním řízení. Dne 16. 2. 2015 proběhlo ústní jednání, na něž byl žalobce řádně předvolán, bez omluvy se jej však ani on, ani jeho zástupce nezúčastnili. Následovalo vydání shora uvedeného rozhodnutí magistrátu ze dne 18. 9. 2015, proti němuž se žalobce odvolal. Původně blanketní odvolání žalobce postupně doplnil dvěma odvolacími námitkami: a) správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, věc měl řešit jako přestupek s přestupcem, jenž byl znám, a b) správní delikt provozovatele vozidla byl promlčen. Žalovaný těmito námitkám nevyhověl a o odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno v úvodní části tohoto rozsudku. Žalobce v odvolání dále žádal o zaslání kopie správního spisu, čemuž magistrát vyhověl.
21. Soud se v první řadě zabýval námitkou týkající se promlčení správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, protože pokud by jej shledal důvodným, bylo by vypořádání dalších žalobních bodů soudem bezpředmětné a napadené rozhodnutí by bylo nutno bez dalšího zrušit.
22. Institut odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče vozidla vykazující znaky přestupku byl do zákona o silničním provozu včleněn s účinností od 19. 1. 2013 novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., a to vložení nových ustanovení § 125f, § 125g a § 125h. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Příslušná novela ovšem v případě tohoto správního deliktu neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty, tj. lhůty, po jejímž uplynutí by odpovědnost provozovatele vozidla zanikla.
23. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, dle kterého odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne,

kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Teprve s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (provedenou zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena prekluzivní lhůta správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu také u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu byl odkaz na „§ 125d“ nahrazen odkazem na „§ 125f“. Po takto provedené novele se tedy ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob nyní výslovně vztahuje také na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.

24. Zánik odpovědnosti za správní delikt (nově promlčecí doba přestupku) je otázkou hmotněprávní, jež se posuzuje ke dni spáchání správního deliktu (srov. např. bod [29] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115, č. 2748/2013 Sb. NSS, věc *VETT*, nebo též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 5 Afs 7/2011-619, věc *DELTA PEKÁŘNY*; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. V nynější věci byl přestupek spáchán dne 11. 6. 2014. Pro posouzení zániku odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu tak bylo rozhodné znění § 125e citovaného zákona účinné do 6. 11. 2014. Rozhodné znění tohoto ustanovení působilo v praxi nemalé výkladové potíže. Nejasná právní úprava vedla k tomu, že část správních orgánů i správních soudů (jak plyne i z argumentace účastníků řízení v nyní projednávané věci) zastávala názor, že v případě provozovatele vozidla, jímž je nepodnikající fyzická osoba, odpovědnost za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu zaniká uplynutím jednorocní prekluzivní lhůty podle analogie k zákonu o přestupcích.
26. Světlo do této sporné otázky vnesla až nedávná judikatura Nejvyššího správního soudu, především rozsudek ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, dle něhož odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla (§ 125e odst. 5 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 6. 11. 2014) zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle citovaného zákona (§ 125e odst. 3 tohoto zákona *per analogiam*), nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.
27. Jak konstatoval kasační soud v odůvodnění, novelou zákona o silničním provozu, která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014, změnil zákonodárce v poslední větě § 125e odst. 5 za středníkem původní zmínku o „§ 125d“ na „§ 125f“, což v důvodové zprávě okomentoval jako „*legislativně technickou úpravu*“. Dle Nejvyššího správního soudu se jednalo o nápravu jednoznačného překlepu – chyby v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu měl od počátku mířit k § 125f téhož zákona. Původní odkaz na § 125d zákona o silničním provozu byl totiž formálně nesmyslný již na první pohled. Provozovatelem vozidla může být právnická či fyzická osoba, podnikající či nepodnikající. Všechny osoby v tomto smyslu tíží stejná povinnost; poruší-li ji, hrozí jim postih za stejný správní delikt a pokuta dle stejného ustanovení (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu). Není důvod, aby otázka zániku odpovědnosti za tento správní delikt byla pro různé druhy osob řešena rozdílně. Ve věci správního deliktu provozovatele vozidla – nepodnikající fyzické osoby se proto neměla užít analogie ke lhůtě podle zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle

zákonu o silničním provozu – dvouletá subjektivní, nanejvýš však čtyřletá od spáchání stanovená v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

28. Předmětný přestupek byl spáchán dne 11. 6. 2014, magistrát zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vydáním příkazu, jenž byl žalobci (resp. jeho zástupci) doručen dne 3. 12. 2014. Je tak zřejmé, že podle právní úpravy účinné v době spáchání přestupku správní delikt provozovatele vozidla promlčen nebyl.
29. Pozdější právní úpravu představuje zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jenž v § 29 písm. a) stanoví, že odpovědnost za přestupky (což je nové společné označení pro přestupky a jiné správní delikty) zaniká mj. uplynutím promlčecí doby. Promlčecí doba činí 1 rok, nebo 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč (§ 30). Dále platí, že promlčecí doba se přerušuje např. oznámením o zahájení řízení o přestupku, nebo vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (§ 32 odst. 2). Byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3).
30. Je patrné, že pozdější právní úprava není pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny), i při její aplikaci platí, že správní delikt provozovatele vozidla nebyl promlčen. Tento žalobní bod tak soud důvodným neshledal.
31. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
32. Soud předně považuje za vhodné připomenout rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že by bylo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. [...] Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona [...] naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.*“
33. Žalobce sdělil, že vozidlo v daný čas řídil M. H., osoba, která dle zjištění magistrátu krátce po spáchání přestupku (dne 20. 7. 2017) zemřela, nebylo tak možné předvolat ji k podání vysvětlení. Žádné důkazy pro podporu svého tvrzení navíc žalobce nepředložil. Ani jen nenaznačil, proč by měl správní orgán uvěřit verzi, že vozidlo, jehož provozovatel bydlí v Praze a k přestupku došlo ve Zlíně, v rozhodné době řídil starší muž z Pardubického kraje. Dle dostupných údajů navíc M. H. nebyl držitelem řidičského oprávnění. Především však nelze přehlížet, že zástupcem žalobce byla společnost FLEET Control, s. r. o., jejíž obstrukční taktiky při projednávání dopravních deliktů jsou jak správním orgánům (na což

také žalovaný upozornil), tak správním soudům velmi dobře známy z úřední činnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 106/2017-41, nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016-41). Tvrzení, že v rozhodnou dobu byl řidičem vozidla nekontaktní (smyšlený) cizinec, příp. následně zemřelá osoba, jsou velmi častým postupem dotčené společnosti. V jedné věci Nejvyšší správní soud označil takový postup dokonce za hyenistický, a to v případě, kdy byl jako řidič vozidla označen muž, v době spáchání přestupku těžce nemocný (na lůžku v domácím ošetřování, neschopen samostatné přepravy), který krátce po spáchání přestupku zemřel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40).

34. Soud má za to, že popsany skutkový stav svědčil závěru, že označení řidiče bylo účelové, a ani další kroky by nemohly vést ke zjištění pachatele přestupku. Namísto pak není zejména výtkou, že správní orgán mohl v takové situaci předvolat žalobce k podání vysvětlení. Žalobce byl řádně vyzván, aby označil osobu řidiče, a bylo především v jeho zájmu, aby tak učinil dostatečným způsobem. Měl-li žalobce více informací k osobě řidiče, měl je všechny neprodleně uvést správnímu orgánu prvního stupně. Za daných skutkových okolností nebylo povinností správního orgánu opakovaně vyzývat žalobce, jestli náhodou nemá ještě nějaký další důkaz o tom, že řidičem byla udaná osoba.
35. Právě s ohledem na nevěrohodnost tvrzení o údajném řidiči nemohl být žalobce nikterak překvapen, pokud magistrát přestupkovou věc odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
36. Tvrzení žalobce, že buďto uvedl osobu řidiče pravdivě, pak měl správní orgán vést řízení o přestupku s udaným řidičem, anebo nepravdivě, pak měl správní orgán zahájit vůči žalobci řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu, je rovněž liché. V uvedené věci se totiž tvrzení žalobce o osobě řidiče nepodařilo vůbec ověřit, proto nelze konstatovat, zda bylo pravdivé, nebo nepravdivé.
37. Soud se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobce, že magistrát neměl právo zahájit řízení o správním deliktu z důvodu nenaplnění předpokladů uvedených v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce nesprávně uvádí, že v posuzovaném případě mělo být řízení o přestupku odloženo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť má za to, že správní orgán prvního stupně zjistil identitu řidiče vozidla, avšak zároveň zjistil, že tento v mezidobí zemřel.
38. Podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, aniž zahájí řízení, jestliže osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení. Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
39. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Možnost odložení věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tedy dotčené ustanovení zákona o silničním provozu nepředpokládá.

40. K tomu je nutno zdůraznit, že samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez dalšího neodůvodňuje zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě, nýbrž může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval a M. H., kterého žalobce bez dalšího označil, tak správní orgán nemohl bez dalšího považovat za osobu podezřelou z přestupku. Na danou situaci tedy nebylo možné aplikovat § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, jak tvrdí žalobce, nýbrž § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, jak tomu bylo v posuzovaném případě.
41. Soud dále neshledal důvodnou ani námitku nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí magistrátu z důvodu nedostatečné identifikace místa spáchání přestupku (místa měření). Jakkoliv je ve výroku rozhodnutí magistrátu místo spáchání přestupku vymezeno způsobem níže konkretizovaným, není to důvod pro závěr o jeho nepřezkoumatelnosti. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že upřesňující údaje včetně fotodokumentace, které jsou součástí oznámení správního deliktu coby součásti správního spisu, tyto informace jednoznačně konkretizují.
42. Soud přitom nijak nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást relativně přísné požadavky. Smyslem co možná nejpreciznějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Tento názor ostatně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS (věc *AQUA SERVIS*), v němž uvedl, že „v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“.
43. S ohledem na princip právní jistoty je tedy nezbytné klást relativně přísné nároky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o správním deliktu. Je však nutno vždy zhodnotit, zda se jedná o požadavky přiměřené a nikoliv přemrštěné, jež by odhlížely od výše nastíněného smyslu přesné specifikace skutku. Správní orgán tak vždy musí přihlídnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu.
44. V této souvislosti lze v relaci k nyní projednávané věci dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno

určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“.

45. Žalobce namítal, že místo spáchání přestupku bylo magistrátem specifikováno pouze jako „*ve Zlíně, na ulici Březnická*“. To však není zcela pravdivé tvrzení. Ve výroku rozhodnutí magistrátu je totiž uvedeno, že „*dne 11. 6. 2014, v 18:50 hodin, ve Zlíně, na ulici Březnická, ve směru jízdy na centrum města, výjezd pruh č. 1*“ nezjištěný řidič předmětného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, a dále, že průměrná rychlost jízdy byla naměřena „*Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA*“.
46. Konkrétní místo měření rychlosti, na kterém bylo zjištěno jednání vykazujícího znaky přestupku, je též podloženo fotografiemi pořízenými rychloměrem, jakož i dalšími přílohami oznámení správního deliktu ze dne 13. 6. 2014. Plyne z nich, že k měření a pořízení fotodokumentace došlo stacionárním rychloměrem výr. č. CAM60002171, umístěným v obci Zlín na ulici Březnická, směr centrum, výjezd, pruh č. 1, v měřicím úseku o délce 257,4 m s maximální povolenou rychlostí 50 km/h. To, že se jedná o rychloměr spojený se zemí, lze dovodit z ověřovacího listu k rychloměru, na kterém je uvedeno, že rychloměr byl zkoušen podle metodického postupu při ověřování úsekových rychloměrů a je umístěn na konkrétním místě (ulice Březnická v obci Zlín). Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o měření na dané komunikaci stacionárním rychloměrem, který je pevně spojen se zemí, není možné jej přemísťovat za účelem změny místa měření.
47. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že by nebylo zřejmé, kde přesně k měření, potažmo spáchání přestupku, došlo (k obdobnému vymezení místa spáchání správního deliktu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56). V uvedených souvislostech je zřejmé, že v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem žalobce, neboť situace je zcela jednoznačně vymezena popisem skutku a časovým údajem, jakož i určitým úsekem komunikace. Určení místa spáchání přestupku citovaným způsobem spolu s uvedením času ve výroku rozhodnutí konkretizuje skutek natolik přesně, že nemohlo dojít k jeho záměně se skutkem jiným. Vymezení skutkové věty v rozhodnutí magistrátu je proto dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí, resp. rozhodnutí žalovaného (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017-34).
48. Vzhledem k právě uvedenému soud nesdílí hypoteticky vyslovené pochyby žalobce, že k měření rychlosti mohlo dojít v jiném úseku, kde je maximální povolená rychlost vyšší. Ostatně k vyvrácení shora uvedených skutkových i právních závěrů žalobce ve správním řízení či v řízení před soudem dále netvrdil ani nedoložil ničeho.
49. Za důvodnou pak soud nepovažoval ani námitku neústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, zejména pak § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. V této otázce se zdejší soud zcela ztotožnil se závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými ve shora citovaném rozsudku č. j. 6 As 73/2016-40 a na tyto plně odkazuje. Kasační soud shledal, že § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona o silničním provozu, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“), resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce

nevinu, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování. Ke stejným závěrům pak dospěl i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (veřejně vyhlášeném dne 22. 5. 2018; <https://www.usoud.cz>), jímž zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ústavní soud se podrobně zabýval otázkami objektivní odpovědnosti z hlediska požadavku splnitelnosti právní povinnosti podle čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny, objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla jako zásahu do vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny, objektivní odpovědnosti za správní delikt z hlediska presumpce neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny, čl. 6 odst. 2 Úmluvy), jakož i práva jednotlivce odepřít výpověď v případě, kdy označení pachatele může zabránit zahájení řízení o správním deliktu, za který nese objektivní odpovědnost (čl. 37 odst. 1 Listiny, čl. 6 odst. 1 Úmluvy).

50. Soud se dále neztotožnil ani s obecným tvrzením žalobce, že mu byla uložena nezákonná sankce. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, v rozhodném znění, se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. V nyní posuzované věci se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více, tj. přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, za něž se dle § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona uloží pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, tedy pokuta minimální (z hlediska zákonné sazby). Její uložení správní orgány dostatečně zdůvodnily, přičemž žalovaný správně opravil ustanovení, na jehož základě byla pokuta uložena. Soud tudíž nemá pochyb o tom, že předmětná pokuta byla uložena v souladu se zákonem.
51. Vzhledem k tomu, že jde o správní trestání, zabýval se soud rovněž tím, zda nebyla v mezidobí přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Po prostudování změn v relevantní právní úpravě lze konstatovat, že tomu tak není, jak skutková podstata předmětného správního deliktu, tak zákonná sazba pokuty zůstaly beze změny.

V. Závěr a náklady řízení

52. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
53. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. května 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu